

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: P. N. G., nar. X, Ch.,
Zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25,
110 00 Praha 1 ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

za účasti osoby
zúčastněné
na řízení: N. N., Ch.,
zastoupená zákonnou zástupkyní P. W., matkou, Ch.,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2025 č.j. OAM-8998-83/PP-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobou ze dne 20. 8. 2025, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2025, č.j. OAM-8998-83/PP-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce podaná dne 23. 6. 2022 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jakožto rodinného příslušníka občana EU, o kterého skutečně pečuje, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.); podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 35 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí k vycestování z území ČR (výrok II.)
2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[II] Žaloba

3. Žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávným způsobem aplikoval § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Závěr, že je zde dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, není vystavěn na adekvátním výkladu daného ustanovení. Žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti, a tím nedodržel povinnost, kterou mu stanoví § 2 odst. 1 správního řádu.
4. Žalovaný nesprávně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho dcery, N. N., nar. X. Nepostupoval tak v souladu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je součástí právního řádu České republiky.
5. Žalovaný rovněž nevymezil nejlepší zájem nezletilého dítěte žalobce a opomenul jej učinit středobodem všech svých úvah o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce. Nepostupoval tak v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, která je součástí právního řádu České republiky.
6. K jednotlivým námitkám poté žalobní argumentaci rozhojnil.

Nesprávný výklad a aplikace § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců

7. Žalobce byl toho názoru, že na jeho případ dopadá čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, který zní: *„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“* Toto ustanovení bylo do českého právního řádu transponováno vícero zákonnými ustanoveními, jedním z nichž je i § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zmínil tento článek, nicméně s tímto článkem nesprávně pracuje. Především vůbec nezohlednil judikaturu SDEU, která je pro všechny vnitrostátní orgány členských států závazná. Vnitrostátní úpravu nelze číst odděleně od přílehlavé unijní úpravy, zde od směrnice 2004/38/ES. Nutno dodat, že čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES představuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kodifikaci judikatury Evropského soudního dvora, přičemž obsahuje detailní instrukci, jak k takovým případům přistupovat.

8. Žalovaný aplikoval výhradu veřejného pořádku nesprávně, neboť napadené rozhodnutí vystavěl výlučně na skutečnosti, že žalobce byl odsouzen pro spáchání trestného činu, a to zcela v rozporu s judikatorními požadavky. Pokud výklad neurčitého právního pojmu vyžaduje restriktivní výklad, tak za narušení veřejného pořádku nelze skutečně považovat každé společensky neškodlivé protiprávní jednání. Musí se kumulativně jednat o takové porušení, na základě kterého lze vyhodnotit osobní chování cizince jako aktuální, skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu veřejného pořádku. Tímto způsobem měl žalovaný vykládat sporný neurčitý právní pojem. Zde také leží stěžejní otázka žalobcova případu, totiž zda je zde dáno důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při hledání odpovědi na tuto otázku je třeba vzít jednotlivě i v souhrnu v potaz veškeré rozhodné okolnosti v životě žalobce.
9. Žalovaný v rozhodnutí argumentuje výhradně závažností trestného činu, který žalobce spáchal, aniž by hodnotil, zda osoba žalobce představuje důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce souhlasil se žalovaným v tom, že tato obava má směřovat především do budoucna, což vyplývá z užití podmiňovacího způsobu užitého v daném ustanovení („*by mohl*“). Z toho rovněž plyne, že trestní minulost žadatele o přechodný pobyt automaticky neznamená, že je zde dána důvodná obava, že se trestná činnost bude opakovat, nebo že hrozí jiné závažné narušení veřejného pořádku.
10. Žalobce rozhodně nemá v úmyslu bagatelizovat své předchozí jednání, za které byl odsouzen. Část uloženého trestu odnětí svobody vykonal, ve výkonu trestu se choval vzorně, opakovaně mu byla udělována odměna, kázeňsky trestán nikdy nebyl. Žalobce tak byl podmíněně propuštěn a snaží se opětovně začlenit do společnosti a být k dispozici pro svou nejmladší dceru. Momentálně je mu 62 let, do roku 2028 je ve zkušební době a téměř 3 roky se na svobodě chová ukázkově, bez sebemenšího náznaku jakéhokoliv protiprávního jednání. S ohledem na kombinaci těchto faktorů je tedy riziko protiprávního chování žalobce výrazně sníženo. Žalobce se napravil, plně si uvědomuje, v jaké situaci se nyní nachází a jaký následek by mělo de facto jakéhokoliv protiprávní jednání. Ví, že se musí chovat vzorně nejen proto, aby vůbec měl šanci na území České republiky setrvat, ale také proto, aby nebyl vykonán zbytek trestu odnětí svobody. Žalovaný však tyto skutečnosti buď zcela pominul, nebo je nevyhodnotil adekvátně. Přitom právě lítost žalobce, jeho blízký vztah s dcerou a vysoký věk výrazným způsobem snižují šanci, že by se žalobce opětovně dopustil protiprávního jednání.
11. Primárně je napadené rozhodnutí vystavěno právě na posledním odsouzení žalobce, neboť v napadeném rozhodnutí je mnohokrát zdůrazňováno, že se jednalo o odsouzení za závažnou trestnou činnost. Žalovaný se dále pokoušel argumentovat okolnostmi žalobcova podmíněného propuštění, tedy zejména délkou zkušební doby a nařízeným dohledem Probační a mediální službou. V rozhodnutí obsáhle popisuje závažnost drogové trestné činnosti, kterou žalobce samozřejmě nepopírá. Je ale zjevné, že veškerá argumentace správního orgánu se odvíjí jen a pouze od existence pravomocného odsouzení a že parametry podmíněného propuštění nepředstavují svébytné ani nikterak významné skutečnosti, které by bylo možné použít jako vodítka ke zhodnocení nebezpečí, které žalobce dle názoru žalovaného představuje pro veřejný pořádek. Stejně tak obecné poznatky o závažnosti drogové kriminality nemohou významným způsobem pomoci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

posoudit individuální situaci žalobce. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, odst. 32, kde kasační soud v případě podobném případu žalobce takový postup označil za chybný.

12. Žalobce uzavřel, že žalovaný nesprávně vyložil § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, konkrétně neurčité právní pojmy „důvodné nebezpečí“ a „závažné narušení veřejného pořádku“. Konsekvantně dané ustanovení chybně aplikoval na případ žalobce. Při svém rozhodování navíc nevěnoval dostatečnou pozornost relevantním okolnostem, zcela v rozporu s čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES jej vystavěl toliko na trestní minulosti žalobce, a zatížil tak rozhodnutí vadou nezákonnosti, případně dokonce vadou nepřezkoumatelnosti.

Nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho nezletilé dcery

13. Žalovaný se dle žalobce rovněž nevypořádal dostatečně s otázkou dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho dcery, ačkoliv již v řízení oba shodně uvedli, že odloučení by jim v této oblasti způsobilo újmu. Ačkoliv žalovaný správně uzavřel, že povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život mu plyne přímo z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neprovedl test proporcionality správně a v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dopady, které rozhodnutí bude mít na žalobce a jeho dceru, žalovaný do značné míry bagatelizoval. Svou úvahu pak opřel o rozhodnutí NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71.
14. Nejvyšší správní soud se posuzováním přiměřenosti dopadu rozhodnutí na oprávněné zájmy cizinců mnohokrát zabýval a konstantně připodobňuje algoritmus přezkumu přiměřenosti k vážení na dvouramenné váze s miskami. Aby test proporcionality odrážel skutečný stav věci, je třeba, aby na každou z misek pomyslných vah správní orgán při přezkumu adekvátně naplnil. Zde však došlo k opomenutí skutečností, které svědčí pro závěr, že rozhodnutí je nepřiměřené. To konsekvantně dopadá na výsledek testu proporcionality, který tak vede k nesprávnému závěru.
15. Žalovaný vůbec nevzal v potaz, že žalobce na území České republiky pobývá již 33 let, tedy více než polovinu svého života a téměř tři čtvrtiny svého života dospělého. Žalobce je v České republice plně integrován a přivykl místním poměrům. Českou republiku považuje již dlouho za svůj domov, žije českým způsobem života, a naopak již neví, jak denní život funguje ve Vietnamu. Je nutné si uvědomit, že zde sehrává roli i jistý návyk na fungování úřadů, systémy veřejných služeb a další prvky každodenního života. Žalobce si už nedokáže život ve Vietnamu představit, Vietnam za posledních 30 let navštívil pouze párkrát, na velice krátkou dobu, a již v podstatě jako host/turista. Žalobce umí poměrně obstojně česky, což také není mezi Vietnamci samozřejmostí. Je tak zřejmé, že ve svých 62 letech věku by byl v případě nuceného opuštění České republiky vytržen ze známého prostředí, jehož znalost si posledních 33 let budoval, a kam soustředil veškerý svůj život. Ve Vietnamu nemá zajištěné ani ubytování, ani zdroj obživy, který je pro něj jakožto pro osobu vyššího věku složitější zajistit. De facto by musel začít svůj život budovat od základu a nanovo.
16. Bez významu není ani skutečnost, že s ohledem na odsouzení, které žalobci figuruje ve výpisu trestů, má zamítnutí jeho žádosti de facto stejný dopad, jako vyhoštění. Zamítnutí žádosti žalobce má materiálně identický efekt, jako správní vyhoštění. Dokonce, pokud jde

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o znemožnění návratu do České republiky, je tento efekt mnohem citelnější, neboť jak popsal žalobce výše, podmínku trestní zachovalosti nebude splňovat nejméně 15 let (nepočítaje v to skutečnost, že i zahrazení odsouzení nějakou dobu trvá). To je o 5 let delší doba, než po jakou by bylo možné zakázat žalobci vstup, pokud by byl správně vyhošťován.

17. Konečně, žalovaný dostatečně nezohlednil zájmy nezletilé žalobcovy dcery. Újmu, která by jí byla vycestováním otce způsobena, žalovaný nijak nekomentoval, pouze uvedl, že se o ni může starat její matka, která tak fakticky činí mnoho posledních let. Dle názoru žalovaného, stejně nebude otce potřebovat, neboť začne vést samostatný studentský život v Plzni. Jak žalobcova dcera uvedla u výslechu, má s otcem hezký vztah, otec jí pomáhá v běžném denním životě a je jí oporou především po emocionální stránce. Souhlasit nelze ani s argumentací žalovaného, když uvádí, že žalobce v posledních letech beztak nežil, neboť strávil několik let ve výkonu trestu. Skutečnost, že žalobce byl ve výkonu trestu, neznamená, že by automaticky zanikly jeho rodinné vazby. Naopak, z výpovědi žalobce i jeho dcery vyplynulo, že jej navštěvovala a volali si a vztah udržovali. Pro dceru žalobce by zamítnutí jeho žádosti o přechodný pobyt znamenalo již druhou ztrátu kontaktu s otcem.

Nejlepší zájem nezletilého dítěte

18. Žalovaný měl při posuzování přiměřenosti přijímaného rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění žalobci přisoudit stěžejní význam nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte, chráněnému čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, se podává následující: „Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.“
19. Žalovaný, vědom si své povinnosti zohlednit nejlepší zájem nezletilého dítěte žalobce, obecně poukázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a následně (opětovně) kladl důsledky zrušení pobytového oprávnění k tíži žalobce, aniž by posoudil míru emoční a finanční závislosti nezletilé dcery na žalobci, význam přítomnosti žalobce pro jeho nezletilou dceru a obecně všechny konsekvence vyplývající z neudělení pobytového oprávnění žalobci, včetně dopadu na vývoj, výchovu a výživu nezletilé dcery. Pokud nebyly tyto okolnosti podstatné pro vymezení nejlepšího zájmu nezletilého dítěte zjištěny, nemohl žalovaný přistoupit ani k následnému poměření zájmu na ochraně nejlepšího zájmu nezletilého dítěte žalobce s protichůdným veřejným zájmem. Paušální argumentace zaviněním žalobce ve vztahu ke všem důsledkům zrušení pobytového oprávnění fakticky jakékoliv poměrování dvou protichůdných zájmů předem vylučuje. Při akceptaci takové argumentace by provádění testu proporcionality pozbylo smyslu.

20. Žalovaný dále několikrát uvedl, že žalobci není znemožněn další styk s jeho nezletilými dětmi, jelikož mu nebylo uloženo správní vyhoštění, ale „pouze“ zrušeno pobytové oprávnění. Žalobce k tomu uvedl, že mu již napadeným rozhodnutím byla uložena povinnost vycestovat z území České republiky ve stanovené lhůtě. Při jejímž nesplnění se žalobce vystavuje riziku zahájení řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, či v horším případě, řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie.
21. Nosné úvahy žalovaného, že zásah, mj. do nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, způsobil sám žalobce svým vlastním protiprávním jednáním co do odůvodnění přiměřenosti tohoto zásahu dle názoru žalobce neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39: *„Správní orgány i krajský soud dále na řadě míst svých rozhodnutí zdůraznily, že si měl být stěžovatel před spácháním dané závažné trestné činnosti vědom důsledků svého jednání z hlediska možného pozbytí pobytového oprávnění na území ČR a že svým jednáním vědomě obrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost soužití rodiny na území ČR, čímž nebral ohled na nejlepší zájem svého nezletilého dítěte. To je jistě pravda, jak již však Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval ve své výše zmiňované judikatuře, pokud by měl být tento argument používán takto mechanicky, jak ho uplatňují správní orgány a zčásti i krajský soud mj. v nyní posuzované věci, pak by, bráno do důsledků, ochrana jakkoli intenzivních rodinných vazeb cizince, včetně zájmu jeho nezletilých dětí, nemohla nikdy převážit nad skutečností, že se dopustil v ČR úmyslné trestné činnosti.“*).
22. Žalobce měl za to, že žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající mu z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte vymezit nejlepší zájem nezletilé dcery žalobce a následně ji učinit středobodem všech úvah o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, zaručeného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Žalovaný se k věci obsáhle vyjádřil v podání ze dne 16. 9. 2025. Nejprve zrekapituloval žalobcovu pobytovou historii, shrnul, jaké trestné činnosti se žalobce na území ČR dopustil a jaké tresty mu za ni byly uloženy v trestním řízení. Rovněž se vyjádřil k pobytu žalobcových rodinných příslušníků na území ČR, včetně dcery N. N.
24. Stran (ne)porušování veřejného pořádku žalobcem po propuštění z výkonu trestu, který tvrdí, že se ničeho nedopustil a žije řádným životem, tudíž není žádným ohrožením veřejného pořádku, žalovaný zkonstatoval, že je tomu přesně naopak. Žalobce zákony ČR porušuje i nadále. Po propuštění z výkonu trestu žalobce namísto dostavení se pro výjezdní příkaz k opuštění území ČR (řádně poučen v odůvodnění rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu č.j. OAM-2919-14/ZR-2016) požádal dne 23. 6. 2022 o přechodný pobyt. Žalobci nespověděla tzv. fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť mu byl pravomocně zrušen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU. Žalobce tak od doby, co opustil věznici, tj. 6. 9. 2021, pobývá na území ČR nelegálně, což není jeho jediné období, kdy na území ČR pobýval nelegálně.
25. O dalším porušení veřejného pořádku svědčí fakt, že Cizinecká policie ČR vydala dne 10. 9. 2023 rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců o povinnosti opustit území EU. Žalobce měl vycestovat do 23. 12. 2023. Do dnešního dne žalobce nevycestoval, nadále tak ignoruje nejen rozhodnutí ministerstva vnitra a Policie ČR. Cizinecká policie dne 25. 2. 2025 vydala další rozhodnutí (= č.j. KRPK-53097-85/ČJ-2023-190022) o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Ředitelství policie ČR zamítlo rozhodnutím ze dne 17. 7. 2025, č.j. CPR-12681-5/ČJ-2025-930310-V248. Dne 20. 8. 2025 byla podána žaloba ke Krajskému soud v Plzni (sp. zn. 33 A 32/2025) s návrhem na přiznání odkladného účinku, který nebyl usnesením soudu přiznán (5. 9. 2025). Lhůta na vycestování byla PČR stanovena na 20. 8. 2025. Nutno na tomto místě doplnit, že žalobce si dne 20. 8. 2025 podal žádost o azyl. Účelovost takové žádosti žalovaný nekomentoval.

26. Žalobce dosáhl věku 62 let, je ovšem stále v produktivním věku, neuvedl žádné zdravotní problémy. Na území ČR sice pobývá již více než 30 let a zemi původu navštěvuje sporadicky (cca 5x). Žalovaný se i přesto domníval, že stejně tak, jak byl schopen se nově usadit v České republice, neměl by mít problém se svým návratem do Vietnamu, kde prožil značnou část života. Práci, kterou vykonává v ČR, by měl být schopen vykonávat i ve Vietnamu, kde může i podnikat. V zemi původu má bratra, popřípadě může vycestovat do Laosu, kde má 2 sestry. Žalobce dle žalovaného soustavně porušuje právní předpisy ČR. I přes žalobcův třicetiletý pobyt na území ČR se nebyl schopen do české společnosti integrovat.
27. Z výsledku dcery N. vyplynulo, že žalobce český jazyk příliš neovládá, resp. že mu není příliš rozumět. Jeho významný zdroj finančních příjmů pocházel výhradně z páchané trestné činnosti. Co se týká případného odloučení od nezletilé dcery, je zřejmé, že odcestování do Vietnamu bude mít dopad do žalobcova života, nicméně s následky svého protiprávního jednání i v rovině pobytové měl žalobce počítat již tehdy, když se onoho nezodpovědného chování dopustil. Žalobce navíc neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly jeho setrvání na území. Pouhý fakt, že na území žije jeho 16letá dcera a další dvě již dávno dospělé dcery, které mají své vlastní rodiny a nesdílí s ním společnou domácnost, touto skutečností nejsou. Nutno konstatovat, že o nezletilou dceru se v době výkonu žalobcova trestu starala babička, po opuštění vězení její matka. Ta se o dceru stará dodnes. Žalobce neustále namítá nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, ovšem jaké konkrétní dopady má na mysli, se žalovaný dosud nedozvěděl. Žalobce je neuvedl ani v žalobě. Obecné a stručné konstatování, že se v současné době o nezletilou dceru stará, není překážkou jeho vycestování do země původu. V denním kontaktu s dcerami může být prostřednictvím telekomunikačních prostředků, a navíc pokud se dcery sami rozhodnou svého otce ve Vietnamu navštívit, pak tomu také nic nebrání.
28. Žalobce byl v České republice odsouzen za spáchání závažného úmyslného trestného činu. Ve zkušební době bude až do 6. 9. 2028. S ohledem na veřejný zájem spočívající v ochraně právního prostředí v České republice není tedy žádoucí, aby žalobce na území nyní nadále setrval. Po uplynutí zkušební doby, a pokud příslušný soud přistoupí k zahlázení trestu, si žalobce bude moci požádat o nový pobytový status na území ČR. K argumentaci, že od spáchání trestné činnosti uplynula již řada let a kdy je žalobce již více jak 3 roky na svobodě, tudíž zda i nadále představuje narušení veřejného pořádku, žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26, resp. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31, kde soudy řešily skutkově stejnou situaci, tj. zamítnutí žádosti cizince o přechodný pobyt jako rodinného příslušníka občana ČR, resp. cizince, který společně se svými příbuznými, přáteli, či dokonce manželkou spáchal závažnou drogovou trestnou činnost velkého rozsahu v rámci organizované skupiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

29. Stran závažnosti trestné činnosti páchané žalobcem odkázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Ústí n. Labem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 108 A 6/2022-53 ze dne 7. 12. 2022. Žalovaný doplnil, že řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu je řízením o žádosti, a je tak plně na žadateli předkládat důkazy a návrhy na podporu svých tvrzení, tak aby správní orgán I. stupně zjistil řádně skutkový stav věci. Žalovaný proto vycházel ze všech jemu dostupných informací, a další aktivita tak byla plně na straně žalobce.
30. Co se týká tzv. nejlepšího zájmu dítěte, pak k otázce tvrzeného nejlepšího zájmu dětí žalovaný uvedl že o ten mají dbát především rodiče dítěte, nikoliv tak ministerstvo. Jestliže žalobce v hájení nejlepšího zájmu své nezletilé dcery selhal a svou závažnou úmyslnou trestnou činností ohrozil vzájemné soužití s ní, není úkolem správních orgánů vytvářet žalobci podmínky pro nápravu tohoto stavu. S odkazem na kategorizaci právních řízení dopadajících na děti, kterou provedl Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, Ministerstvo vnitra dovodilo, že na projednávanou věc se vztahuje až čtvrtá kategorie případů. Ze samotného výše zmíněného nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 950/19, se podává: „*U čtvrté kategorie není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá.*“
31. Žalovaný doplnil, že žalobcově dceři je 16 let, studuje střední školu, pečuje o ni především její matka, popřípadě babička, s otcem se vídá sporadicky, dopad do jejího života, pokud otec opustí území bude značný, ovšem nepřevažující nad veřejným zájem, aby se takoví cizinci na území naší země nenacházeli. Žalovaný měl za to, že se dopadu do soukromého a rodinného života žalobce věnovalo v napadeném rozhodnutí v souladu se zákonnými ustanoveními a mezinárodními smlouvami. Dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i jeho nejbližších bude minimální.
32. Na základě výše uvedeného navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

33. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
34. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
35. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
36. Při jednání před soudem dne 18. 11. 2025 strany sporu setrvaly na své předchozí argumentaci. OZNR popisala vztah s otcem shodně jako při výsledku v rámci správního řízení (viz níže).
37. Žaloba není důvodná.
38. Žalobci byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jakožto rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.); podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 35 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí k vycestování z území ČR (výrok II.).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

39. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Nesprávný výklad a aplikace § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců

40. Je třeba zdůraznit, že skutkový stav je nutné posuzovat komplexně a všechny zjištěné skutečnosti je třeba hodnotit ve vzájemném kontextu. Je nesporné, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze odsouzen (v roce 2016) k nepodmíněnému jedenáctiletému trestu odnětí svobody za pokračující zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy [podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku]. Podstata jeho trestné činnosti spočívala v koordinaci dovozu léků s obsahem pseudoefedrinu a následnou distribuci těchto léků mezi odběratele, přičemž žalobce věděl, že tyto léky budou užity jako prekursor pro následnou výrobu psychotropní látky metamfetamin. Žalobce aktivně zajišťoval nákup a dovoz léčiva Cirrus z Polska do ČR od jiných obžalovaných, spolurozhodoval o tom, kdy a za jakých okolností obchod proběhne a tyto léky také zajišťoval pro konečné odběratele. Jeho postavení v organizované skupině bylo nejvýznamnější a trestnou činnost páchal (mezi roky 2013 a 2014) ve velkém rozsahu a za účelem finančního zisku. Nemůže být pochyb o tom, že se žalobce dopustil mimořádně závažného a zavrženíhodného jednání, které je trestné ve všech civilizovaných zemích světa. Zdůrazňuje-li žalobce, že se ve výkonu trestu choval řádně, pak soud konstatuje, že to má vliv na možnost podmíněčného propuštění z výkonu trestu.
41. Drogová trestná činnost nebyla jediným výrazem žalobcova pohrdání právním řádem země, v níž žil a žije. Při úvaze o existenci rizika narušení veřejného pořádku ze strany žalobce bylo správním orgánem příslušně konstатовáno, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen již v letech 2000 a 2002, v obou případech podmíněně za spáchání trestného činu porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 trestního zákona z roku 1961 (ve znění pozdějších předpisů). Byť byla tato odsouzení již zahlazena, je třeba připomenout, že pokud je správní orgán oprávněn opatřit si opis rejstříku trestů, je také oprávněn zohlednit údaje v něm uvedené. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona z roku 1961, shodně § 106 trestního zákoníku z roku 2009). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlazení bylo zcela bez významu. Usnesení prokazuje, že stěžovatel vedl po odsouzení řádný život, nedopustil se dalšího trestného činu ani přestupku, nejsou evidovány žádné stížnosti spoluobčanů na chování stěžovatele (k tomu srov rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34). Pro věc souzenou Krajským soudem v Plzni je ovšem rozhodující, že žalovaný nevystavěl svoji argumentaci o hrozbě (možnosti) závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce na zahlazených odsouzeních, ale argumentoval jimi pro kontext žalobcova pohrdání právním řádem ČR, které vyvrcholilo (nezahlazeným) odsouzením k jedenácti létům odnětí svobody za drogovou kriminalitu páchanou s cílem obohatit se. V takovém případě je připomenutí zahlazených odsouzení zcela v pořádku. Nadto, žalovaný rovněž příslušně připomenul, že žalobce ignoroval i zákon o pobytu cizinců, neboť od listopadu 2000 do května 2003 pobýval na území ČR nelegálně.
42. Lze tedy uzavřít, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjevil dostatečně konkrétní obraz o tom, že žalobce kontinuálně nechová k právnímu řádu České republiky téměř žádný respekt. Žalobce se nedostal do rozporu se zákonem ojedinele, ale opakovaně a úmyslně.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Veřejným pořádkem je nutno chápat i respekt k právnímu řádu země, s níž chce cizinec spojit svůj další život. A právě to žalobce neučinil.

43. Žalovaný se tomu, že žalobce představuje riziko pro veřejný pořádek, věnoval v napadeném rozhodnutí velmi podrobně a pečlivě. Konfrontoval svá zjištění s pobytovou směrnicí i závěry plynoucími z rozsudků správních soudů. Své úvahy dostatečně individualizoval a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, z nichž u žalobce lze přetrvávající důvodné nebezpečí dovodit. Soud se s jeho závěry ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho nezletilé dcery

Nejlepší zájem nezletilého dítěte

44. Stran druhého a třetího okruhu žalobních tvrzení týkajících se nepřiměřeného zásahu do základních žalobcových práv a práva jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života, resp. nerespektování nejlepšího zájmu nezletilého dítěte soud uvážil následovně.
45. Žalovaný nepochybně, že žalobce má v České republice rodinné vazby, a to dvě dospělé dcery (27 a 25 let), jednu nezletilou dceru (narozená v roce 2009) a její matku (s nimiž ovšem nežije). Stejně tak konstatoval, že žalobce zde pobývá přibližně 33 let. Žalovaný rovněž nečinil sporným, že by na žalobce nebylo možno nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
46. Ohledně zájmu nezletilé žalobcovy dcery žaloba shrnula, že žalovaný nedostál povinnosti „*vymezit nejlepší zájem nezletilé dcery žalobce a následně ji učinit středobodem všech úvah o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků*“.
47. Soud dospěl k závěru, že žalovaný se zájmem nezletilé dcery a jejím vztahem k žalobci zevrubně zaobíral.
48. Soud vyšel ze základní premisy, že zapovězen je nepřiměřený zásah rozhodnutí do cizinceva soukromého a rodinného života. Tedy, musí jít o zásah vybočující, excesivní. K ničemu takovému v souzené věci nedošlo.
49. Žalobce argumentoval vazbou na dceru N. Nguyenovou. Předně konstatoval, že při pobytové kontrole provedené dne 2. 5. 2025 bylo Pavlou W. (dříve N.), matkou N., uvedeno, že dcera je každý druhý týden u svého otce bydlícího nedaleko a občas i mimo stanovený čas, například když jde k otci na návštěvu nebo na večeri.
50. Žalobce v rámci účastnického výslechu sdělil, že se o N. (před nástupem do vězení) staral, vodil ji do školky a rovněž ji vyzvedával, pokud mu to práce údržbáře umožnila. Také spolu chodili po městě a vařil jí večere. Ve výkonu trestu pobýval ode dne 20. 5. 2014 do dne 6. 9. 2021. Dle svých slov chtěl na dceru platit z vězení výživné (500 Kč měsíčně), ale „*nesouhlasilo jméno dcery*“. Navíc, tolik nevydělával a „*ani dcery nechtěly, aby platil*“. Dcery za ním chodily na návštěvy jednou za 3 měsíce. N. mu posílala obrázky. Po propuštění se, dle svých slov, vídá s N. 2x až 3x týdně a večerí spolu. N. má od jeho bytu klíče a může tam přijít. Peníze jí dává, když potřebuje, ale pravidelné kapesné jí nedává. Výživné platí matce ve výši 3 000 Kč měsíčně. N. má u něj doma vlastní postel a chodí k

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

němu přespat dle domluvy, nejdéle na jednu noc. Někdy přijde na večeri a pak jde domů (k matce). Dceru se snaží naučit vietnamsky. Uvedl, že ráda maluje a že spolu tráví čas u večere, nebo jí učí vařit a jak krájet suroviny. Na výletě spolu nebyli, ale jezdí spolu za sestrou do Plzně nebo do Prahy za jeho kamarády. Na alergie netrpí, je zdravá. Její narozeniny oslavili také u něj, ale nevzpomínal si, čím ji obdaroval. Také uvedl, že ji naučil, jak uvařit maso na „činu“, vietnamskou polévku a že už N. umí vietnamsky psát. Když jsou spolu, dívají se na vietnamské seriály nebo na dokumenty v televizi.

51. N. N. uvedla, že na období před jejím 8. rokem, kdy bydlela s babičkou a otec byl ve vězení, si nepamatuje. Tedy neví, zda s otcem bydlela ve společné domácnosti. Považovala ho od narození za otce. Nevěděla, kdy se manželství mezi žalobcem a matkou rozpadlo. Pamatuje si ale, že se o ni staral pouze její biologický otec. V době, kdy byl otec ve vězení, se o ni starala babička. Otce ve vězení několikrát navštívila, většinou to bylo 1 za měsíc. Také jí zasílal dopisy, které má schované, a denně si volali. Po propuštění se s ním vídala každý den. Strídavě bydlela týden u něj a týden u matky, od 13 let už spíše jen u matky, neboť to má blíže do školy. Uvedla, že jí nezáleží na tom, s kým by bydlela, nicméně v souvislosti s tím, že ji přijali na zdravotnické lyceum do X, je to bezpředmětné. Studuje 9. třídu ZŠ v X. Na obědy ve škole nechodí a telefon jí platí matka. Otec má brigádu a o víkendy je v tržnici Dragoun v Chebu, kde prodává oblečení. Přes týden pak pomáhá jako údržbář Vietnamcům s boudami a tam ho chodí navštěvovat. V současné době si o peníze neříká, ale když měl brigádu, tak pokud chtěla, tak dával peníze jí i matce. Dále uvedla, že otec je na ni milý, hodně ji podporuje, není přísný, nic jí nezakazuje. Nejde mu o známky, ale chce, aby byla šťastná. Uvedla, že trpí na pylovou alergii a občas musí užívat léky. Na výletě byli ve Františkových Lázních, kam jezdí na zmrzlinu, a také byli za sestrou v Plzni, kam jezdí 1x nebo 2x měsíčně. Její narozeniny oslavili jak u otce, tak u matky. K otci si pozvala kamarády a k večeri měli polévku a závitky. Od otce k narozeninám dostala peníze. Uvedla, že otec jí chce dávat kapesné, ale ona to odmítá, ale když potřebuje, tak jí něco dá. Čas tráví tak, že koukají na čínské seriály v televizi, otec má rád akční a N. zase romantické. Chodí také po parku. Naučil ji vařit některé pokrmy a recepty si zapisuje do notýsku. Ve vietnamštině je stále v začátcích. S otcem se dorozumí česky, ale ostatní mu moc nerozumí.
52. Žalovaný si dále vyžádal od Vězeňské služby ČR přehled návštěv a zjistil, že žalobce byl ve věznici Valdice navštěvován v roce 2014 a 2015 neznámou osobou (1x až 2x měsíčně), v roce 2016 pak byl navštíven pouze 3x, v roce 2017 už jen 2x, v roce 2018 nebyl navštíven vůbec a poslední návštěva se uskutečnila ke konci roku 2019. Ve věznici Bělušice, kde žalobce pobýval ode dne 6. 10. 2020 do dne 6. 9. 2021, byl navštíven pouze jednou, a to jeho dcerami S. a N., a také vnučkou. Správní orgán k tomu přílehlavě konstatoval, že žalobce ani jeho dcera N. N. nevypovídali ohledně četnosti vykonaných návštěv pravdivě.
53. Stejně tak se neshodovaly výpovědi obou ohledně kontaktů po žalobcově propuštění z výkonu trestu. Zatímco N. N. uvedla, že se vídali denně, žalobce uvedl, že měla klíče, aby za ním mohla kdykoliv přijít. Nadto, z výslechu provedeného dne 7. 1. 2025 s P. W. vyplynulo, že žalobce po dobu, co byl ve vězení, na dceru nepřispíval. Nyní P. W. od žalobce peníze nechce, on jí nic nedává, peníze dává dceři. Žalovaný konstatoval, že je zjevné, že žalobce neposkytoval ani neposkytuje matce dcery výživné a pokud si dcera sama o peníze neřekne, pak jí žádné nedává. Žalovaný též připomněl, že žalobce nevěděl, že dcera trpí pylovou alergií a že byla přijata na zdravotnické lyceum v Plzni.
54. Žalovaný shrnul, že žalobce dceru N. stabilně (finančně) nevyživuje, nýbrž jí výjimečně na něco přispěje. Je to matka, se kterou N. žije ve společné domácnosti, kdo o ni pečuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a finančně ji zajišťuje. Faktická péče o N. je zajištěna i bez žalobcovy přítomnosti na území i do budoucna, a sice (citace z napadeného rozhodnutí) „její vlastní matkou, která je českou státní příslušnicí. (...) Správní orgán dále konstatuje, že přes telefon žadatel může se svou dcerou být i bez povoleného pobytu na území, neboť takový kontakt lze realizovat prakticky odkudkoliv. Lze usuzovat i s ohledem na věk N. a rovněž předchozí dlouhé odloučení, kterému byla ze strany účastníka vystavena, že jeho odjezd již nepovede k jejímu nezdárnému psychickému vývoji. N. navíc od 1. září 2025 začne studovat obor zdravotnické lyceum na Střední zdravotnické škole v X, která je vzdálená od jejího domova přes 100 km, tedy evidentně bude přes týden pobývat v ubytovacím zařízení pro studenty a její osobní kontakt s otcem se výrazně sníží. (...) Správní orgán má tak na základě výše uvedeného za to, že i po finanční stránce by dcera žadatele měla být nadále matkou dostatečně zajištěna. Správní orgán tedy konstatuje, že toto rozhodnutí nepovažuje za nepřiměřené vzhledem k dceři žadatele, o kterou se může nadále starat její matka, která tak fakticky činila již mnoho posledních let. Navíc denní péči N. již nebude v podstatě potřebovat, neboť začne vést samostatnější studentský život v X.“

55. Žalobce sice konstruoval předmětnou část žaloby robustně, nevyjevil však nic, z čeho by se dala prokázat nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Nikterak nezpochyboval zjištění učiněná zejména při svědeckých a účastnických výsleších, nepředložil vlastní konkrétní argumentaci, z níž by jednoznačně vyplývala velmi úzká vazba mezi ním a dcerou, která by mohla případným odloučením utrpět. Opakovaně, mechanicky a velmi obecně vytýkal správnímu orgánu, že rezignoval na oprávněné zájmy nezletilé dcery.
56. Soud je stejného názoru jako žalovaný. Žalobcova dcery N. N. je dospívající mladou dámou, jejíž vztah s otcem je, podle žalovaným zjištěných a žalobcem nerozporovaných skutečností, spíše na úrovni přátelství, porozumění spočívajícího ve společném občasném vaření, sledování filmů a seriálů a sporadických cest po příbuzenstvu v ČR. Krucialní péči o nezletilou nezaopatřenou dceru zajišťuje její matka. Nebylo zpochybněno, že by tak nemohla činit i nadále. Nadto, je třeba stále připomínat základní skutečnost – byl to žalobce, kdo se úmyslným, kriminálním jednáním protivil právnímu řádu ČR. A byl to žalobce, kdo měl myslet na své blízké, resp. na to, čemu je může svým nezákonným jednáním vystavit.
57. Nelze rovněž odhlédnout od moderních komunikačních možností, kdy lze během několika málo minut navázat spojení s kýmkoliv na druhém konci světa. Vietnam je dynamicky se rozvíjející zemí s dostatečnou infrastrukturou potřebnou k takovému spojení.
58. Ergo, soud neshledal tvrzení o nerespektování oprávněných zájmů nezletilé žalobcovy dcery v řízení za důvodná. A ke stejnému závěru dospěl i ohledně námitek o nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na žalobcův soukromý a rodinný život.
59. Pokud jde o žalobcovy rodinné vazby, nelze než přitakat závěrům správního orgánu. Vztah mezi žalobcem a nezletilou dcerou byl popsán výše, vztah ke dvěma zletilým dcerám je v žalobě zcela pomínut, stejně tak vztah k žalobcovu bratru, který rovněž žije v ČR. Žalobce nezmiňuje žádné sociální, ekonomické, vlastnické či pracovní vazby, které by ČR měl. Ve správním řízení vyšlo najevo, že jeho pracovní vytížení v ČR spočívá v příležitostné činnosti. Obdobný zdroj obživy by jistě zvládl provozovat i v zemi původu.
60. Žalobce rovněž neuvedl, že by mu v životě ve Vietnamu bránil např. zdravotní stav (vážná nemoc, účast v léčebném programu v ČR atp.). Nepřihlásil se k vlastnictví majetku, neuvedl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žádné sociální vazby např. na kolegy, kamarády, příp. vazby citové. I když tvrdil, že ovládá obstojně češtinu, z výpovědi dcery N. naopak vyplývá, že mu čeština dělá problémy.

61. Soud nemohl akceptovat ani tvrzení o návyku na fungování úřadů, systémy veřejných služeb a další prvky každodenního života v ČR. Byť tu jsou jistě mnohé odlišnosti mezi životem v ČR a Vietnamu, nelze odhlédnout od toho, že žalobce polovinu života ve Vietnamu žil, zná tamní společenské pořádky a bez problémů ovládá vietnamštinu. Nadto, Vietnam je zemí procházející rychlým ekonomickým růstem. Transformoval se z chudé země se zastaralou infrastrukturou na zemi s dynamicky se rozvíjející tržní ekonomikou. Byť je formálně stále socialistickým státem, ekonomické reformy otevřely zemi světu a vedly k výrazným společenským a ekonomickým změnám. Rovněž zdravotní péče je na vzestupu, především ve velkých městech existují moderní soukromé a mezinárodní nemocnice s kvalitním vybavením. Případný návrat do země původu by tedy pro žalobce jistě znamenal určitý diskomfort, nebyl by ale krokem nepřiměřeným.
62. Jistě, více než třicetiletý pobyt v České republice je argumentem významným, nicméně je třeba mít stále na paměti, že během dvaceti let v ČR žalobce opakovaně porušoval trestněprávní normy, a to způsobem nikoliv zanedbatelným. Byl to žalobce, kdo měl v tomto směru vlastní osud ve svých rukou. Žalobce však možnost nadále pobývat v ČR vydal všanc, rozhodl se pro jednání za hranicí zákona a musí být připraven nést za to následky.
63. Lze tedy shrnout, že ve světle uplatněných žalobních tvrzení obstál závěr žalovaného o tom, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho nezletilé dcery nelze považovat za nepřiměřené. V podrobnostech lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
64. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

65. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.
66. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost a nejsou mu známy žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, jež by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. 11. 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.